

Teresa Wilk

Obecność sztuki teatralnej w codzienności życia społecznego

Nowe obszary zainteresowań pedagogiki społecznej

WYDAWNICTWO
UNIwersYTETU ŚLĄSKIEGO
KATOWICE 2015

Obecność sztuki teatralnej
w codzienności życia społecznego
Nowe obszary zainteresowań pedagogiki społecznej

NR 3267

Teresa Wilk

Obecność sztuki teatralnej
w codzienności życia społecznego
Nowe obszary zainteresowań pedagogiki społecznej

Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego • Katowice 2015

[Kup książkę](#)

Redaktor serii: Pedagogika
Ewa Wysocka

Recenzent
Mirosław Sobecki

Spis treści

Wprowadzenie	7
Rozdział I	
Kultura, sztuka, teatr — powiązania i zależności	17
Kultura	17
Sztuka	22
Teatr	27
Rozdział II	
Spółeczno-kulturowe uwarunkowania konstytuowania się teatru powszechnego. Perspektywa historyczno-geograficzna. Wybrane przykłady	29
Kultura Egiptu i starożytnego Wschodu	31
Kultura islamu	32
Kultura indyjska	34
Kultura chińska	37
Kultura japońska	39
Kultura grecka	43
Kultura rzymska	49
Kultura bizantyjska	52
Kultura średniowiecza	53
Kultura odrodzenia	57
Kultura baroku	65
Kultura oświecenia	68
Kultura romantyzmu	71
Kultura przełomu XIX i XX wieku oraz współczesna	73
Rozdział III	
Teatr w Polsce — od początków państwa polskiego do współczesności. Kontynuacja i zmiana	83

Okres przedchrześcijański i średniowiecze	86
Okres odrodzenia	89
Wiek XVII i XVIII, czyli zachwyt kulturą obcą	93
Upadek państwa polskiego — okres romantyzmu	97
Pozytywizm i Młoda Polska	101
Dwudziestolecie międzywojenne	104
Okres II wojny światowej	109
Teatr polski po wojnie, lata 1945—1989	112
Teatr w Polsce po roku 1990	125

Rozdział IV

Spółeczna rola teatru w konfiguracji przemian społeczno-cywilizacyjnych	129
Istota przemian a istota potrzeb	129
Spółeczna rola teatru	151

Rozdział V

Zaangażowanie sztuki dramatycznej w społecznych przemianach. Wybrane propozycje aktywności teatralno-społecznej w środowiskach lokalnych: teatr klasyczny, teatr alternatywny/awangardowy, teatr amatorski	167
Teatr klasyczny	175
Teatr alternatywny/teatr awangardowy	200
Teatr amatorski	227

Zamiast zakończenia, czyli o potrzebie obecności sztuki teatralnej w edukacji i życiu społecznym	241
--	-----

Bibliografia	255
------------------------	-----

Indeks osobowy	267
--------------------------	-----

Summary	275
-------------------	-----

Résumé	277
------------------	-----

Wprowadzenie

Rzeczywistość/codziennność, w której przyszło nam współcześnie żyć, pozornie wydaje się znajoma, oswojona, tym samym przyjazna i bezpieczna. Tymczasem doświadczenia poszczególnych jednostek czy grup społecznych jakże często dowodzą, iż otaczająca przestrzeń jest nieprzyjazna, trudna, a ciągły rozwój technologiczno-cywilizacyjny nie tylko nie ułatwia realizacji potrzeb i aspiracji, lecz często je uniemożliwia. W konsekwencji konstytuują się społeczeństwa — zarówno w przestrzeni europejskiej, jak i globalnej — coraz bardziej podzielone, w których zasadniczymi czynnikami różnicującymi dane zbiorowości są: *ekonomia* — ubóstwo i bogactwo, *edukacja* — osoby mające specjalistyczne wykształcenie wyższe i osoby o niskim potencjale edukacyjnym, oraz *kultura* — osoby o dominującej narodowości, kulturze i religii w danej przestrzeni oraz emigranci/obcy, osoby o odmiennej narodowości, kulturze i religii. W kontekście zróżnicowań można wskazać wiele innych, równie istotnych, elementów modelujących nierówności, wszelako wspomniane obszary wydają się współcześnie dominować. Może słusznie Ulrich Beck¹ nazywa współczesne społeczeństwa społeczeństwami ryzyka, akcentując przy tym wielość i różnorodność sytuacji, uwarunkowań, które takimi je czynią.

Czy jednak współczesne pokolenia są w perspektywie historycznej jedynymi narażonymi na ryzyko? Analiza życia w minionych stuleciach skłania do stwierdzenia, że prawdopodobnie nie. Historia bowiem wskazuje nader wiele przełomów, trudności dnia codziennego, które relatywnie można by porównać ze współczesnością i z jej ryzykiem. Nie odnosząc się szerzej do uwarunkowań dzisiaj-

¹ U. BECK: *Spółczesność ryzyka. W drodze do innej nowoczesności*. Przeł. S. CIEŚLA. Warszawa, Wydawnictwo Scholar, 2002.

szych, niepokojących społeczeństwa zjawisk, uwagę chcę skoncentrować na obszarze, który jak ilustruje przeszłość i współczesność, w moim przekonaniu w istotny sposób może sprawiać i sprawia, że rysujące się trudności są oswajane, kompensowane, a powszechne wprowadzenie owego obszaru — kultury/sztuki — w praktykę życia codziennego może stać się swoistą profilaktyką. Wspomniana tu kategoria *codzienności* to „konstrukt teoretyczny, a w indywidualnej recepcji jedyna i niepowtarzalna sfera naszych doznań. Przeżywamy otaczającą nas rzeczywistość jako swoistą oczywistość. Nasz indywidualny udział w realiach codzienności wymaga pewnego, choć nie zawsze uświadomionego, wysiłku, zdolności percepcyjnych i reakcji emocjonalnych”². Przywołanie *codzienności* jest pewną próbą zaakcentowania perspektywy czasowej, zmiennej, przemijającej, ale jednocześnie ukazującej pewne stałe, niemal niezmiennie elementy ją nasycające, wśród których miejsce szczególne, jak ilustruje historia, zajmuje sztuka/teatr.

Dlaczego pozwalam sobie na identyfikowanie kultury/sztuki z codziennością? Otóż historia cywilizacji oraz historia kultury i poszczególnych dziedzin sztuki wskazują na równoległość rozwoju zarówno dziejów ludzkości, jak i kultury i sztuki. Materiały źródłowe poświadczają, od początku istnienia owych bytów, ich współistnienie i współzależność. Wszak dzieje człowieka/ludzkości to dzieje kultury, czy to uznajemy, czy nie, pozostaje to faktem. Każda bowiem forma aktywności człowieka, a więc i zmagania z codziennością jest elementem konstytuowania kultury. Z czasem ujawniające się potrzeby stawały się impulsem do poszukiwań metod ich rozwiązywania. Doskonale wyjaśnia to Raymond Williams, który prześledził historię kultury i posegregował jej współczesne użycia. Wspomniany naukowiec zauważa, że „Poza naukami przyrodniczymi używa się tego pojęcia w trzech zasadniczych znaczeniach, w których oznacza: sztukę i działalność artystyczną [...], wysublimowane, najczęściej symboliczne cechy określonego sposobu życia [...], oraz pewien proces rozwojowy”³. Nawet obserwowane (współcześnie wyodrębnione) zakresy kultury nie zmieniają faktu permanentnego jej towarzyszenia człowiekowi w codziennym życiu.

² A. RADZIEWICZ-WINNICKI: *Spółeczeństwo w trakcie zmiany. Rozważania z zakresu pedagogiki społecznej i socjologii transformacji*. Gdańsk, Gdańskie Wydawnictwo Psychologiczne, 2004, s. 9. Zob. *Socjologia codzienności*. Red. P. SZTOMPKA, M. BOGUNIA-BOROWSKA. Kraków, Wydawnictwo Znak, 2011.

³ E. BALDWIN, B. LONGHURST, S. MCCracken, M. OGBORN, G. SMITH: *Wstęp do kulturoznawstwa*. Przeł. M. KACZYŃSKI, J. ŁOZIŃSKI, T. ROSIŃSKI. Poznań, Zysk i S-ka Wydawnictwo, 2007, s. 24.

Literaturę, nie tylko z zakresu nauk społecznych, cechuje wielość i różnorodność definicji, opisów pojęcia *kultura*, co powodowane jest jej skalą, pojemnością znaczeniową oraz historią. „Termin »kultura« ma skomplikowaną historię, w dzisiejszych dyskusjach występuje też w różnych zakresach znaczeniowych. Może obejmować Szekspira, ale także komiksowego Supermana, operę, ale także futbol amerykański [...]. Istnieje coś takiego jak kultura twojej ulicy, twojego miasta, kraju, ale kulturę znajdziemy też na drugim krańcu świata”⁴. Owo „posiadanie” poszczególnych kultur nie niweluje wszelako możliwości uczestniczenia w kulturze wspólnej. Szerokie ujmowanie kultury, czy to w opracowaniach Antoniny Kłoskowskiej⁵, Floriana Znanieckiego⁶ czy Mariana Golki⁷, nakreślenie pewnych teorii i zarysowanie perspektyw metodologicznych pozwalają na szeroką praktykę oraz możliwości rozumienia i określania życia zarówno w odległej przeszłości, jak i w dobie obecnej.

Interesujące stanowisko pojmowania kultury prezentował Bronisław Malinowski, ujmując ją jako „swoiście ludzką formę zaspokajania podstawowych i wtórnych oraz integracyjnych potrzeb, u źródła których leżą głównie impulsy organizmu: głód, pragnienie, potrzeba oddychania, snu, aktywności i odpoczynku, impuls seksualny”⁸. Zdaniem przywołanego socjologa, każdą kulturę cechuje funkcjonalność, zorientowana jest bowiem na zaspokajanie potrzeb — zarówno pierwotnych, jak i wtórnych.

Realizacja określonych potrzeb warunkowana jest wieloma czynnikami, zewnętrznymi i osobowymi. Każda epoka kreowała zmienne/różne możliwości/warunki życia, jednak człowiek zawsze dążył — bardziej lub mniej świadomie — do wykorzystania/zastosowania kultury do rozwiązywania pojawiających się problemów i trudności. Korzystanie z dóbr kultury, uczestnictwo i jej kreacja związane były nie tylko, jak zauważał Florian Znaniecki, z niwelacją nędzy czy zapobieganiem łamaniu praw człowieka, lecz przede wszystkim z zapewnieniem możliwości „rosnącego uczestnictwa wszystkich ludzi w nieograniczonym rozwoju

⁴ Ibidem.

⁵ Zob. A. KŁOSKOWSKA: *Socjologia kultury*. Warszawa, PWN, 2007.

⁶ Zob. F. ZNANIECKI: *Nauki o kulturze. Narodziny i rozwój*. Warszawa, PWN, 1971.

⁷ Zob. M. GOLKA: *Socjologia kultury*. Warszawa, Wydawnictwo Naukowe Scholar, 2007.

⁸ Cyt. za: A. KŁOSKOWSKA: *Socjologia...*, s. 35. Zob. B. MALINOWSKI: *Naukowa teoria kultury*. W: *Szkice z teorii kultury*. Red. B. MALINOWSKI. Warszawa, Książka i Wiedza, 1958.

kultury duchowej, której szczytem i syntezą jest rozwój samego człowieka, jego osobowości kulturalnej, najwyższego i najcenniejszego z dzieł ludzkich”⁹.

Kultura jako zintegrowana całość nie jest monolitem, podlega rozwojowi, przeobrażeniom i wzbogaceniu, co nieustannie dokonuje się za sprawą aktywności ludzkiej. Ową aktywność doskonale ilustruje jeden z trzech podstawowych zakresów kultury, jakim jest – jak zaznaczał Raymond Williams – sztuka, która jako specyficzna forma aktywności człowieka jest zjawiskiem w pełni społecznym, „przypisanym” człowiekowi. Irena Wojnar sztukę określa jako „koncentrację życia”, „metodę budowania życia”, jak również „wartość, która wzbogaca życie”¹⁰. Jest potrzebą, choć nie zawsze w pełni uświadamianą, która pozwala codzienną egzystencję czynić bardziej przyjazną i bogatszą. „Sztuka towarzyszy człowiekowi przez całe życie. Przeżywanie sztuki to proces otwarty, cenny dla rozwoju młodzieży, zaspokajający, a równocześnie rozwijający wciąż nowe potrzeby. Sztuka staje się swoistym źródłem wiedzy o człowieku [...] zarówno przez pryzmat jego obrazu, jaki rysuje, jak i przez pryzmat doświadczeń ludzkich, które pobudza. [...] Obok więc sztuki będącej obrazem człowieka, obok sztuki – »narzędzia« jego rozwoju i sublimacji, istnieje także sztuka, dzięki której poznajemy sekrety ludzkich doświadczeń i mechanizmy nimi rządzące”¹¹. Owa specyficzna forma aktywności człowieka jest ze swej istoty bytem społecznym i społecznie użytecznym. Kontakt człowieka z każdą dziedziną sztuki niesie wiele dobra, które ujawnia się w jego zachowaniu i postawie.

Spośród wszystkich dziedzin sztuki miejsce szczególne przyznaje teatrowi, jako sztuce łączącej wszystkie dziedziny: literaturę, malarstwo, muzykę, taniec. To doskonała konfiguracja możliwości poszczególnych dziedzin, które wspólnie „wykreują” zamierzoną rzeczywistość/spektakl. Teatr to gabinet luster, przestrzeń doznań i kreacji w perspektywie przeszłości, teraźniejszości i przyszłości. Sztuka teatralna, ukonstytuowana z codziennych społecznych potrzeb człowieka, nie tylko rozwija się wraz z nim, lecz także warunkuje jego rozwój, tworząc pełny układ wzajemności. „Teatr

⁹ F. ZNANIECKI: *Ludzie teraźniejsi a cywilizacja przyszłości*. Warszawa, PWN, 1974, s. 27.

¹⁰ I. WOJNAR: *Teoria wychowania estetycznego*. Warszawa, Wydawnictwo Akademickie „Żak”, 1995, s. 170.

¹¹ J. PLISIECKI: *Sztuka wpisana we współczesne nauczanie i wychowanie*. W: *Pedagogika i kultura. Pomiedzy teorią a praktyką*. Red. W. BOBROWICZ. Lublin, VERBA Oficyna Wydawnicza, 2009, s. 15–16.

jest sztuką ekspresji i komunikacji. Podlega zmianom jak inne sztuki. Co się w niej zmienia? Zmieniają się w niej środki wyrazu, zachowania i obyczaje teatralne. Są jednak w niej rzeczy niezmiennie. To, że teatr Sofoklesa, Szekspira i Kantora jest zrozumiały na wszystkich kontynentach, świadczy najdobitniej, że podstawowe prawa teatru są trwałe i nie do powtórzenia przez inną sztukę. One wyznaczają to, co nazywamy teatralnością, wynikającą z żywego aktu obcowania ludzi grających¹².

Owa zrozumiałość dzieł teatralnych, bez względu na czas, w którym powstały, świadczy o ich warsztacie, wielkości i wartości. Dokonujące się przemiany nie tylko nie zmarginalizowały ich arcyzmu, finezji, wartości i znaczenia, ale wręcz wzmocniły to, co w nich najważniejsze: społeczny przekaz. „Teatr ze swej natury jest ciągłym poszukiwaniem i doświadczaniem od nowa”¹³. Aktywność ta dotyczy zarówno sfery artystycznej, jak i prakseologicznej.

„Sztuka nieodzownie kojarzy się każdemu z definicją piękna jako tego, co drogie, ma właściwe sobie kryteria w mierze i stosowności, cieszy umysł i spojrzenie; podoba się, budzi podziw i przyciąga rozum i zmysły. Kiedy naśladuje rzeczywistość, powiadał Platon, daleka jest od prawdy. A emanujące z niej piękno raz jest pięknem magicznym, kiedy indziej efektem proporcji i harmonii lub konsekwencją upodobania do wdzięku, namiętności, wzniosłości”¹⁴. Nie jest najważniejsze, czy sztuka/teatr naśladuje rzeczywistość, czy wiernie ją odtwarza. Najważniejsze, by dostrzec i odczytać jej wartość. Piękno to istota sztuki i dobrze, gdy ją określa, charakteryzuje, ale nie powinno stanowić jej jedynej wartości. Współcześnie problemem nie jest dostępność sztuki, lecz chęć i umiejętność jej odczytania, zwłaszcza gdy w dominującym stopniu społeczeństwa są jej (sztuki) konsumentami, a nie kreatorami, aktywnymi współtwórcami. Istnieje zatem potrzeba powszechnej świadomości, że sztuka/teatr „uczy nas uzmysławiać sobie rzeczy, a nie jedynie użytkować je lub tworzyć sobie o nich pojęcia. Sztuka daje nam bogatszy, żywszy i barwniejszy obraz rzeczywistości, a także głębszy wgląd w jej formalną strukturę. Sztuka mobilizuje do działania, czy to w formie

¹² E. UDALSKA: *Teatr polski końca XX wieku*. Kielce, Wydawnictwo Szumacher, 1997, s. 5.

¹³ Ibidem, s. 42.

¹⁴ T. FRĄCKOWIAK: *Pomiędzy sztuką a nauką. O dylematach socjologicznej pedagogiki*. W: *Czas społeczny akademickiego uczestnictwa w rozwoju i doskonaleniu „civil society”*. Księga jubileuszowa dedykowana Profesorowi Andrzejowi Radziejewiczowi-Winnickiemu w 65. rocznicę urodzin. Red. E. SYREK. Katowice, Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego, 2010, s. 166–167.

refleksji, czy aktywności zadaniowej, ważne, by nie pozostać obojętnym na to, co proponuje¹⁵. Uczestnictwo w sztuce nie powinno być odświętne, sztuka (każda) jest tworzywem naszej tożsamości, identyfikacji. Wobec tego trzeba nauczyć się dostrzegać, by móc dokonywać świadomych wyborów spośród bogatej oferty, a potem umiejętnie wchodzić z nimi w dialog.

„Nie ma innej dziedziny życia, która w równym stopniu mogłaby i powinna — spełniać misję etyczną, estetyczną, socjalną i filozoficzną”¹⁶, jak czyni to teatr. „Teatr jako jedyna ze sztuk ma przywilej »rytualności«. W sensie czysto laickim zresztą: jest aktem zbiorowym, widz ma szansę współuczestnictwa, spektakl jest czymś w rodzaju zbiorowego ceremoniału, systemu znaków. [...] Zasada współuczestnictwa, zbiorowego ceremoniału, systemu znaków sprzyja wytworzeniu się pewnej szczególnej, zbiorowej aury psychicznej, koncentracji zbiorowej sugestii — organizuje wyobrażenie i poddaje dyscyplinie niepokoju”¹⁷. Ale tak jak w przeszłości, tak i obecnie sztuka wymaga uwagi, umiejętności oraz pewnej gotowości do zmiany. Wymaga edukacji. Najpełniej ów zamysł edukacji może się zrealizować w procesie zintegrowania działań nauki/pedagogiki społecznej oraz sztuki/teatru.

Pedagogika społeczna niezmiennie współdziała z wieloma dziedzinami nauki, potwierdzając swą otwartość i gotowość do wdrożenia wielu rezultatów badań, by dzięki temu usprawnić własne pole działania. Również w obszarze kultury i sztuki dają się dostrzec pewne próby współdziałania pedagogiki i kultury/sztuki, co postulowała Helena Radlińska, wyznaczając szczególną rolę środowisku niewidzialnemu w procesie melioracji środowiska, skuteczności wychowania. „Wartości środowiska niewidzialnego mogą mieć decydujący wpływ na motywy postępowania, jeśli rozbudzą w człowieku potrzebę ożywienia w sobie wybranych dóbr, jeśli nauczą ich wartościowania i wyboru”¹⁸. Radlińska nie była jedyną osobą zainteresowaną włączeniem sztuki w proces wychowania i kształcenia, jednak doświadczenia minionych lat i czasów współczesnych

¹⁵ T. WILK: *Rewitalizacja społeczna poprzez współczesną sztukę teatralną w ocenie reprezentantów (twórców i odbiorców) sztuki dramatycznej Legnicy, Nowej Huty i Wałbrzycha*. Katowice, Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego, 2010, s. 52.

¹⁶ J. GROTOWSKI: *Teksty zebrane*. Red. A. ADAMIECKIA-SITEK, M. BIAGINI, D. KOŚCIŃSKI, C. POLLASTRELLI, T. RICHARDS, I. STOKFISZEWSKI. Warszawa, Wydawnictwo Krytyki Politycznej, Instytut Teatralny im. Zbigniewa Raszeńskiego, Instytut im. Jerzego Grotowskiego, 2012, s. 133.

¹⁷ Ibidem, s. 191–192.

¹⁸ T. WILK: *Rewitalizacja...*, s. 78.

potwierdzają, że współdziałanie, pewna wzajemność pedagogiki społecznej i sztuki/teatru, jest, w mojej ocenie, realizowana w zdecydowanie za wąskim zakresie. A przecież sama pedagogika, w tym pedagogika społeczna z racji swych dokonań, a także prakseologicznego ukierunkowania, zdaniem wielu sama w sobie jest — jak zauważa Tadeusz Frąckowiak — sztuką.

„Śledząc myśl historiozoficzną i humanistyczną refleksologię Stefana Wołoszyna, trudno oprzeć się wrażeniu, że pod koniec XX i na początku XXI wieku pedagogika nadal jest postrzegana jako sztuka, a innym razem bywa odbierana w kategoriach realizacyjnej funkcji polityki i ustrojów społecznych, moralizatorstwa edukacyjnego, utopizmu, a nawet hybrydycznej odmiany prakseologii, żywcem wziętej z bestiariusza Jorge’a Borgesa. Ów wytwór rozumu i intelektu wielu pokoleń, w którym wielu współczesnych uczonych widzi mieszańca (hybrydę) i mimikrę (formę mimetyzmu), wzbudza w postmodernistycznym świecie rozmaite uczucia, nastawienia i skojarzenia”¹⁹. Wspomniane skojarzenia wiodą, chcę wierzyć, wielu reprezentantów pedagogiki społecznej do permanentnej gotowości do nawiązywania współpracy z reprezentantami kultury i sztuki, by w imię zdefiniowanych celów dążyć do ich osiągnięcia.

Konstatacja Tadeusza Frąckowiaka: „Tak oto pedagogika społeczna, będąca pod wpływem humanizmu i pozytywizmu, a niekiedy pragmatyzmu i utylitaryzmu, znalazła swój stały drogowskaz w wielkiej kulturze i cywilizacji europejskiej. Zorientowana na opiekę i pracę socjalną gromadziła doświadczenia na potrzeby budowania teorii środowiska życia człowieka i teorii pracy socjalnej. Wspomagana zaś przez aksjologię zdążyła ku humanistycznej powinności i spotkania z sumieniem społecznym. Kontrolowała praktykę organizacji systemu zabezpieczeń społecznych [...]. Dbała o ciągłość i rozwój instytucjonalnej pomocy i wsparcia społecznego, śledząc funkcje rzeczywiste towarzystw dobroczynnych przełomu XIX i XX wieku, międzynarodowej organizacji pracy, Europejskiej Karty Socjalnej, pakietów podstawowych praw i zasad dążenia do poprawiania poziomu życia, zbliżających do standardów ujętych w kartach i deklaracjach międzynarodowych”²⁰ — nie tylko przeszłości dotyczy, lecz także podlegającej dynamicznym przemianom współczesności, w której jest miejsce zarówno na dawne teorie, cele i wartości, jak i na nowe rozstrzygnięcia teoretyczne oraz metodologiczne prezentowane w pedagogice.

¹⁹ T. FRĄCKOWIAK: *Pomiędzy sztuką a nauką...*, s. 169.

²⁰ Ibidem, s. 171–172.

„Otwarcie” pedagogiki na sztukę/teatr wydaje się coraz szersze. Jak zauważa Wiesław Żardecki, „Pedagogika traktuje teatr jako jedną z możliwości optymalnego rozwoju duchowego człowieka, kształcenia kultury osobistej jednostki, pobudzania podmiotowej kreatywności, [...] stymulowania intuicji i wyobraźni, animacji sił twórczych, [...] stawiania pytań pod adresem zewnętrznego świata, zdobywania podstaw oceny moralnej, budowania postaw otwartych i zaangażowanych, modeli i sposobów życia wartościowego”²¹. Przemyslenia pedagogiczne związane ze sztuką teatralną znajdują odzwierciedlenie współcześnie w pedagogice kultury, nawiązując do wielowiekowej tradycji wychowawczej teatru i stosowania technik teatralnych w procesie dydaktyczno-wychowawczym realizowanym w kolegiach jezuickich i pijarskich w XVI wieku²².

Analizując społeczne asocjacje teatru w perspektywie historycznej, z pewnością można zauważyć, że między teatrologią a antropologią teatru jest miejsce na pedagogikę społeczną, postrzeganą nie tylko jako dyscyplina naukowa, płaszczyzna teoretycznych rozważań, ale nade wszystko jako przestrzeń aplikacji praktycznych w perspektywie społecznej. Mając świadomość celów/funkcji, jakie realizują sztuka teatralna oraz pedagogika społeczna, trudno nie dostrzec punktów wspólnych/zbieżnych, potwierdzających swoistą wspólnotę misji obu obszarów.

Podjęmując próbę ukazania obecności sztuki teatralnej w codziennym życiu społecznym, mam w pełni świadomość fragmentaryczności i tym samym niedoskonałości owej próby. Chciałam na podstawie źródeł literackich ukazać początki procesu osvajania sztuki teatralnej i nierozzerwalne jej związki z życiem społecznym. Istotą sprawcą jest człowiek, który powołał sztukę teatralną do życia, bo taka była jego potrzeba indywidualna i społeczna, niezależnie od czasu/epoki i szerokości geograficznej. Ukazanie — w zawężonym ujęciu — rozwoju i funkcjonowania teatru na świecie i w Polsce miało ukazać jego obecność w codzienności ludzkiej egzystencji, siłę jego oddziaływań. Społeczne funkcje starałam się ukazać przez prezentację trzech form teatralnych: teatru klasycznego/zawodowego, teatru awangardowego/alternatywnego oraz teatru amatorskiego, wskazując tym samym nowe, przynajmniej w perspektywie współczesności, obszary zainteresowań pedagogiki społecznej, dyscypliny badającej wzajemne relacje pomiędzy środowiskiem a jednostką/

²¹ W. ŻARDECKI: *Wprowadzenie do wiedzy o teatrze dla pedagogów*. W: *Pedagogika i kultura. Między teorią a praktyką...*, s. 113.

²² Ibidem, s. 114.

grupą społeczną, a także opis i projektowanie przeobrażeń negatywnych zjawisk dzięki wykorzystaniu potencjału i aktywności społeczności owych środowisk, o czym pisał między innymi Jerzy Modrzewski²³. Refleksje te zamieściłam we *Wprowadzeniu* oraz w pięciu rozdziałach, a także refleksjach końcowych (*Zamiast zakończenia...*) stanowiących, uzupełnioną o aspekty edukacji teatralnej, pewną próbę rekapitulacji.

Zamysłem/celem moim było nie tylko poszukiwanie odpowiedzi na nasuwające się pytania o związek sztuki/teatru i pedagogiki, ale nade wszystko wskazanie wspólnych pól zainteresowań — chociaż, co cenne, inaczej ujmowanych — niezmiennie obecnych w ludzkiej egzystencji. Publikacja ta stanowi również próbę zachęcenia Czytelnika do krytycznej analizy rzeczywistości, a w konsekwencji — do podjęcia działań rewitalizujących wspólną przestrzeń. Mam jednocześnie pełną świadomość, że dla wielu poszczególne szkice/treści tu przedstawione nie będą w pełni kompletne. Pragnę jednak zaznaczyć, iż konstruując niniejsze opracowanie, świadomie dokonałam wyborów tych treści, które w moim odczuciu najpełniej ilustrują zamierzony cel: ukazanie wspólnoty i praktyczności obu sfer — sztuki/teatru i pedagogiki społecznej, oraz możliwości wzajemnych inspiracji i użyteczności.

Diagnoza w codziennej rzeczywistości ogromu problemów społecznych, które ilustruje w swej twórczości teatr, a pedagogika społeczna prognozuje możliwości ich kompensacji, w pełni zasadne czyni skierowanie uwagi społecznej na głębsze i bardziej aktywne zainteresowanie wspomnianą wspólnotą oraz komplementarnością zadań i celów obu obszarów.

Oskar Berle, opisując formy teatralne ludów pierwotnych, akcentuje egzystencjalną rolę teatru towarzyszącego od najdawniejszych czasów człowiekowi pierwotnemu w jego życiu zarówno rytualno-religijnym, jak i zabawowym oraz ludycznym: „właściwy prateatr — pisze — to sztuka zrośnięta z ciałem aktora, ogarniająca wszystkie możliwości natchnionego ciała; jest to najbardziej prymitywna i jednocześnie najbardziej różnorodna, w każdym zaś razie najstarsza sztuka ludzkości. Dlatego dziś jeszcze jest to sztuka najbardziej ludzka i najbardziej przejmująca. Sztuka nieśmiertelna”²⁴. Owa nieśmiertelność to nie konsekwencja samego arcyzmu, piękna, sumy czynników konstytuujących spektakl. To wartość jej treści. „Wszyst-

²³ Zob. J. MODRZEWSKI: *Studia i szkice socjopedagogiczne. Aktualia*. Poznań—Kalisz, Wydawnictwo Naukowe Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza, 2011.

²⁴ W. ŻARDECKI: *Wprowadzenie do wiedzy o teatrze...*, s. 116.

kie sztuki są piękne — powiada Étienne Souriau — wszystkie sztuki są interesujące, wszystkie sztuki są obarczone ludzkimi przekazami, cennymi i niezastąpionymi. Sztuka teatralna jednak jest ze wszystkich najbardziej bezpośrednio ludzka, najbardziej konkretnie przeżywana, najbardziej bliska integralnej pełni życia, która sublimuje i uwzniośla aż do tego stopnia, że obdarza nas jego pełnym dynamizmem wzorem dla życia naszego własnego”²⁵. Czy zechcemy z tego skorzystać?

Wyrażam nadzieję, że niniejszy tekst będzie użyteczną, a także inspirującą lekturą dla studentów kierunków pedagogicznych, społecznych i artystycznych, dla reprezentantów nauk o wychowaniu, pracowników socjalnych, pracowników placówek kulturalnych, którzy są zainteresowani nie tylko artystycznym, ale i prakseologicznym wymiarem sztuki.

O potędze, sile i trwałości teatru decydują jego mistrzowie/twórcy, ale też odbiorcy/użytkownicy. Zasadniczo w każdej epoce historycznej żyli i tworzyli artyści konstytuujący wielkość sztuki teatralnej danego czasu. Najznakomitsze postacie swoimi zasługami zapewniły sobie miejsce w historii teatru, a ich nadal aktualna twórczość jest/powinna być impulsem dla współczesnych pokoleń artystów/twórców, a także, co starałam się ukazać w niniejszym opracowaniu, społeczności dostrzegających w sztuce teatralnej możliwości rewitalizujące.

²⁵ S. SKWARCZYŃSKA: *Koncepcja sztuki teatralnej Etienne Souriau*. W: EADEM: *Wokół teatru i literatury. Studia i szkice*. Warszawa, Wydawnictwo PAX, 1970, s. 47.

Indeks osobowy

- Adamiecka-Sitek Agata 12, 26, 81,
129, 174, 248, 257, 258
Adamski Władysław 146, 255
Adwentowicz Karol 107
Agamemnon 47
Agop Gullu 33
Ajschylos 44
Alexander Christopher 249
Allport Gordon 156
Andronik Liwiusz 50
Andrzejewski Jerzy 114
Antoine André 74
Antygona 40
Arystofanes 46, 48
Arystoteles 34, 45, 46, 67, 142
August II 94
August III 95
Axer Erwin 113, 115, 124, 127, 255
- Baldwin Elaine 8, 255
Baltyn-Karpińska Hanna 31, 256
Barańczak Stanisław 219
Barbra Eugenio 81, 201, 209
Barszczewska Elżbieta 118
Bartosz Antoni 187, 255
Baryka Piotr 92
Baty Gaston 79
Bauman Zygmunt 130, 233, 252,
255
Bausch Pina 201
Beck Julian 205
Beck Ulrich 7, 255
Beckett Samuel 114
Beligan Radu 152
Bendyk Edwin 233, 251, 252, 255
Benedict Ruth 20
- Berle Oskar 15
Berthold Margot 30, 34, 44, 45, 47,
49, 50, 52, 54, 58, 60, 63, 67, 71, 73,
77, 81, 82, 255
Besnard Pierre 142, 143, 255
Beuys Joseph 207, 239, 245, 255,
256, 258
Bharata 34
Biagini Mario 12, 26, 81, 129, 174,
248, 257, 258
Białoszewski Miron 233
Bielska Ewa 131, 134, 136, 256, 260
Bismarck Otton von 30
Bobrowicz Wojciech 10, 261, 265
Bogunia-Borowska Małgorzata 8,
263
Bogusławski Wojciech 96, 97, 98,
104, 107, 108, 124
Bohomolec Franciszek 95
Boksański Zbigniew 146, 256
Borges Jorge 13
Bourdieu Pierre 141
Brahma 34
Braun Kazimierz 78, 109, 110, 111,
112, 113, 117, 119, 122, 123, 127,
205, 217, 219, 220, 221, 223, 232,
256
Brecht Berthold 77, 78, 80, 114, 159
Brook Peter 201, 205
Brown John Russell 30, 31, 34, 36,
40, 43, 52, 57, 67, 76, 256
Bruce Steve 142, 256
Bruno Giordano 65
Bryll Ernest 88, 116
Buber Martin 234
Budzisz-Krzyżanowska Teresa 118

- Bukowski Bohdan 185, 256
 Burszta Wojciech J. 22, 137, 256, 263
 Burzyńska Anna R. 195, 256
 Calderón Pedro 99
 Camus Albert 152, 153, 154, 256
 Carlson Marvin 256
 Chryzostom Jan 52
 Ciczkowski Wiesław 244, 256
 Ciekliński Piotr 90
 Cieśla S. 7, 255
 Cocteau Jean 75, 76
 Corneille Pierre 67
 Craig Edward Gordon 75
 Cyceon 18
 Cyrańska Ewa 138, 262
 Czaplińska Justyna 23, 257
 Czechow Anton 75
 Czerkawski Andrzej 132, 261, 263
 Czerniak Jędrzej 106
 Czerwiński Marcin 21, 256
 Czyż I. 131, 264
 Datner-Śpiewak Helena 136, 257, 263
 Dąbrówka Andrzej 87, 256
 Debesse Maurice 143, 255
 Dejmek Kazimierz 88, 116, 117
 Derrida Jacques 79
 Devrient Eduard 71
 Dębnicki Antoni 34, 260
 Dickens Charles 180
 Dietrich Marlena 160, 256
 Dionizos 44, 46, 88, 259
 Dobrowolska Monika 148, 259
 Domański Henryk 21, 256
 Dumas Alexandre 72
 Durkheim Émile 19, 256
 Duvignaud Jean 27
 Dyczewski Leon 125, 256
 Dyjas Karolina 23, 257
 Dzięgielewska Małgorzata 135, 136, 256
 Dżuła Krystyna 230
 Eco Umberto 23, 137, 257
 Eberle Oskar 30
 Ekhof Konrad 69
 Elżbieta I 64
 Elżbieta II 64
 Englert Jan 118
 Ennius Kwintus 50
 Erikson Eric 173
 Estreicher Karol 23, 25, 257
 Eurypides 44, 45, 47
 Falkiewicz Andrzej 121, 237, 239, 250, 251, 253, 257
 Fedorowicz Jerzy 188, 189, 257
 Fik Marta 257
 Filipiak Marian 18
 Filipowicz Stanisław 149, 257
 Flaszen Ludwik 114, 123, 206, 257
 Frankowska Bożena 218, 257
 Frąckowiak Tadeusz 11, 13, 136, 255, 257
 Fredro Aleksander 99, 100, 231
 Freud Sigmund 148, 257
 Frieske Kazimierz W. 173, 258
 Gaertner Katarzyna 116
 Gajda Janusz 139, 259
 Gall Iwon 113
 Gałczyński Konstanty Ildefons 219
 Ganataja 34
 Garrick David 69
 Genezjusz 51
 Giddens Anthony 136, 137, 140, 141, 257
 Głomb Jacek 178, 179, 180, 182, 257
 Głuszcak Bohdan 217
 Goban-Klas Tomasz 157, 242, 257
 Goethe Johann Wolfgang von 36, 71
 Goffman Erving 133, 136, 166, 257, 263
 Goldoni 95
 Golka Marian 9, 133, 134, 173, 177, 242, 257
 Gołaczyńska Magdalena 149, 261

- Gombrowicz Witold 115
 Goodman Norman 21, 257
 Gorki Michaił 75
 Got Jerzy 259
 Górnikowska-Zwolak Elżbieta 132, 145, 258, 261, 263
 Gross Jan Tomasz 173, 258
 Grotowski Jerzy 12, 26, 81, 99, 100, 114, 120, 127, 129, 174, 176, 201, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 212, 213, 216, 217, 219, 221, 227, 248, 257, 258
 Gruszczyński Piotr 197, 224, 258
 Grzegorek Leopold 106, 258
 Grzegorz Wielki, św. 24
 Grzegorzewski Jerzy 216, 223
 Gurycka Antonina 145, 258
 Guszpit Ireneusz 149, 261
 Guze Joanna 152, 256
 Guzy-Steinke Halina 92, 94, 106, 125, 211, 246, 258

 Hadżivat 33
 Hajduk Edward 130, 258
 Hamlet 64
 Hanuszkiewicz Adam 80, 100, 117
 Hańcza Władysław 118
 Hauptmann Gerhard 74
 Hausbrandt Andrzej 27, 156, 158, 160, 161, 163, 258
 Hausner Jerzy 252
 Heidegger Martin 153
 Henryk VIII 64
 Herbert Zbigniew 119
 Hetman Tarnowski 90
 Holoubek Gustaw 118
 Holz Arno 73
 Horacy 49
 Horzyca Wilam 107, 113

 Ibsen Henrik 75
 Idziak Wacław 235, 236, 237
 Ifigenia 47
 Indra 34
 Inge William 160, 258

 Ingegneri Angelo 60
 Ionesco Eugène 114
 Iwaniak Dariusz 197

 Jan Paweł II, papież 23, 110, 119
 Janowska Katarzyna 196, 258
 Jaracz Stefan 111, 163, 258
 Jarocki Jerzy 128, 220
 Jasiakiewicz Stanisław 118
 Jedliński Jaromir 239, 256
 Jessner 58
 Jowisz 49
 Junona 49

 Kaczmarek Jerzy 239, 258
 Kaczmarek Sylwia 139, 258
 Kaczyński Maciej 8, 255
 Kajlasanatha 34
 Kalidas 36
 Kamiński Aleksander 242, 262
 Kan'ami 40
 Kantor Tadeusz 11, 110, 113, 121, 127, 201, 214, 215, 216, 221
 Kapuleti 189
 Karagöz 33, 34
 Karasińska Marta 155, 179, 188, 257, 258
 Kargul Jan 143, 258
 K'ien lung 39
 Klata Jan 127, 194, 195, 196
 Kluckhohn Clyde 19
 Kłoskowska Antonina 9, 258
 Kochanowski Jan 90
 Kocur Mirosław 46, 259
 Kofoed Hans Ch. 210
 Kojder Andrzej 148, 259
 Kołakowski Leszek 131
 Kołodziejczyk Marcin 235, 259
 Komachi 40
 Komarnicki Lucjusz 106, 242
 Komeński Jan Amos 94
 Konarski Stanisław 93, 94, 95
 Konopczyński Marek 162, 238, 259
 Konstantyn Wielki 52
 Konwicky Tadeusz 119

- Korzeniewski Bohdan 118, 259
Kosiński Dariusz 12, 26, 81, 129, 174, 248, 257, 258
Kotarbiński Józef 102
Kott Jan 70, 259
Kowalak Tadeusz 131, 259
Kozmian Stanisław 92, 102, 259
Krakowska Joanna 127, 259
Krall Hanna 119
Krasicki Ignacy 95, 99
Kraśiński Edward 105, 259
Kraśiński Zygmunt 98
Krasnowiecki Władysław 113
Kreczmar Jan 113
Kreon 40
Kroeber Alfred 19
Kruczkowski Leon 114
Kubiak Hieronim 22, 264
Kubikowska Ewa 256
Kubinowski Dariusz 139, 259
Kuciak Agnieszka 23, 257
Kudliński Tadeusz 84, 85, 86, 91, 92, 93, 95, 99, 100, 101, 107, 109, 110, 115, 119, 120, 121, 206, 207, 259
Kulpińska Jolanta 146, 259
Kunicki-Goldfinger Władysław J.H. 20, 259
Kurnakowicz Jan 113
Kwieciński Zdzisław 242
Kyzioł Aneta 180, 185, 196, 259

Lalak Danuta 169, 261
Leonardo Da Vinci 24
Leszczyński Grzegorz 179, 188, 257, 258
Leszczyński Stanisław 93
Leśmian Bolesław 102
Lewański Julian 84, 90, 259
Lewowicki Tadeusz 141, 259, 260
Liang-fu Wei 39
Libelt Karol 100, 101
Limanowski Mieczysław 88, 259
Lissowski Grzegorz 22, 264
Longhurst Brian 8, 255
Ludwik IV 24

Ludwik XIV 67
Lupa Krystian 127, 224, 258
Luther Martin 61

Łabędzka Izabella 42, 127, 259
Łapicki Andrzej 110, 118, 119
Łącz Laura 247
Łomnicki Tadeusz 118, 119
Łoziński Jerzy 8, 255

Machiavelli Niccolò 61
Maeterlinck Maurice 102
Malicka Maria 105
Malinowski Bronisław 9, 19, 260
Marczak-Oborski Stanisław 111, 260
Marosz Danuta 196
Marszałek A. 124, 264
Marynowicz-Hetka Ewa 138, 144, 261, 262
Marx Gary T. 21, 257
Marzec-Holka Krystyna 134, 260
Maspero Gaston 32
Matejko Jan 196
Matisse Henri 76
Mądzik Leszek 127, 201, 216, 218
McCracken Scott 8, 255
Melosik Zbyszko 21, 134, 135, 260
Menander 46
Mendel Maria 244, 262
Mialaret Gaston 143, 255
Mickiewicz Adam 98, 99, 100, 103
Michalik Jan 124, 264
Michałowska Danuta 110
Miezian Maciej 185, 260
Migdałowska Katarzyna 197, 260
Miłkowski Tomasz 181, 260
Miłosz Antoni 233
Miłosz Czesław 119, 234
Miłosz Oskar 235
Minerwa 49
Miró Joan 76
Misiorny Michał 241, 260
Modrzejewska Helena 178, 180, 182, 183, 184, 247, 255, 260, 264
Modrzewski Jerzy 15, 22, 166, 260

- Molière 67, 95, 99
 Monteki 189
 Morawski Witold 22, 264
 Moreno Jakob 161
 Moździerz Andrzej 143, 182, 244, 260
 Mrozowska Zofia 110
 Mrozek Sławomir 114, 115, 116
 Mróz Piotr 152, 153, 154, 260
 Muszyński Janusz 131

 Napoleon 67
 Newiusz Gnejusz 50
 Nicoll Allardyce 34, 38, 43, 46, 47, 49, 52, 53, 54, 55, 58, 59, 62, 71, 73, 76, 79, 260
 Nikitorowicz Jerzy 210, 261
 Niklas Wolfgang 233
 Niemcewicz Julian Ursyn 95, 96
 Niemirowicz-Danczenko Władimir I. 74
 Niezgoda Agnieszka 249, 260
 Nobumori Sugimori 42
 Norwid Cyprian Kamil 23, 98, 99, 100, 195, 261
 Novalis 80
 Nowacka L. 150, 261
 Nowaczyński Adolf 103
 Nowicka Ewa 113, 261
 Nycz Edward 150, 261
 Nyczek Tadeusz 200, 227, 228, 261

 Ogborn Miles 8, 255
 Okuni 41
 O'Neill Eugene 78
 Orlicz Michał 108, 261
 Ortolani Benito 43
 Osiński Zbigniew 109, 261
 Ossowska Maria 146, 261
 Ossowski Stanisław 242, 261
 Osterwa Juliusz 106, 107, 109, 110, 111, 112, 124, 213, 261
 Ostrowska Julia 149, 261
 Ozyrys 32

 Pareto Vilfredo 148, 259
 Park Robert 136
 Parmeńska Małgorzata 63
 Parsons Talcott 133
 Pawlikowski Tadeusz 102
 Pawłowski Roman 182, 259
 Picasso Pablo 76
 Piekarski Jacek 138, 141, 142, 261, 262
 Pilch Tadeusz 18, 139, 143, 169, 210, 245, 255, 258, 259, 261, 264
 Platon 11, 23, 142
 Plaut 57, 90
 Plisiecki Janusz 10, 261
 Plotyn 142
 Plutarch 66
 Podgórska Joanna 249, 261
 Polak Cezary 182, 261
 Pollastrelli Carla 12, 26, 81, 129, 174, 248, 257, 258
 Pompejusz 51
 Popiel Jacek 107, 262
 Poquelin Jean Baptiste — zob. Molière
 Prokopiuk J. 148, 257
 Prometeusz 153
 Pronaszko Andrzej 107
 Pronaszko Zbigniew 107
 Protagoras 45
 Przeclawska Anna 137, 138, 245, 262
 Przybyszewski Stanisław 102

 Ra 32
 Radlińska Helena 12, 144, 169, 172, 182, 184, 242, 244, 262
 Radziewicz-Winnicki Andrzej 8, 11, 132, 133, 134, 135, 138, 145, 146, 147, 173, 243, 244, 256, 257, 258, 260, 261, 262, 263
 Rapacki Wincenty 84
 Raszewski Zbigniew 12, 26, 81, 85, 88, 89, 92, 94, 95, 97, 100, 103, 105, 107, 108, 114, 129, 174, 248, 257, 258, 262

- Rau Krzysztof 226
 Reinhardt Max 76, 102
 Richards Thomas 12, 26, 81, 129, 174, 248, 257, 258
 Romilly Jacqueline de 45, 262
 Rosiński Tomasz 8, 255
 Rostworowski Karol Hubert 103
 Rozpędowska Magdalena 148, 259
 Różewicz Tadeusz 114, 115
 Rybałt 91
 Rydel Lucjan 230
 Rzewuski 94
- Sabbatini 57
 Sartre Jean Paul 153
 Schadewaldt Wolfgang 45
 Schiller Irena 99, 262
 Schiller Leon 88, 106, 107, 108, 111, 113, 262
 Schiller Friedrich 72, 80
 Schlegel Johann Elias 70
 Schneider Alain 160, 161, 262
 Seneka L.A. 50, 51, 57, 252, 262
 Sennet Richard 250
 Serafin Magda 237, 238, 262
 Seril 57
 Seweryn Andrzej 118
 Shakespeare William 9, 11, 43, 59, 64, 69, 75, 99, 189, 220
 Shaw Bernard 74
 Simmel Georg 136
 Simon Ludwik 84
 Sivert Tadeusz 102, 256
 Skucha Piotr 186, 263
 Skwarczyńska Stefania 16, 199, 263
 Sławińska Irena 45, 262
 Słobodzianek Tadeusz 225
 Słowacki Juliusz 98, 99, 100, 103, 112
 Smith Greg 8, 255
 Sobaszek Wacław 233
 Sobiecki Mirosław 251, 263
 Sobiszewski Aleksander 217
 Sofokles 11, 44, 45
 Solska Irena 107
- Solski Ludwik 102, 103
 Souriau Étienne 16, 199, 263
 Spencer Herbert 133
 Stabryła Stanisław 252, 262
 Staniewski Włodzimierz 201, 231, 232
 Stanisław August Poniatowski 95, 96
 Stanisławski Konstantin Sergiejewicz 74, 75, 81, 102
 Starosta Paweł 170, 263
 Steiner Marta 84, 263
 Stępień-Jurasińska Janina 230
 Stokfiszewski Igor 12, 26, 81, 129, 174, 248, 257, 258
 Stopa M. 142, 256
 Strinati Dominic 22, 263
 Stróżowski Władysław 24, 263
 Stummel Christoph 61
 Sułek H. 182, 259
 Suchodolski Bohdan 245, 262
 Swinarski Konrad 127, 220
 Syrek Ewa 11, 137, 244, 257, 263
 Szacka Barbara 170, 171, 263
 Szacki Jan 19, 22, 131, 136, 171, 256, 257, 263, 264
 Szajna Józef 127, 165, 215, 216, 221, 222, 223, 263, 264
 Szaniawski Jerzy 114, 192, 193, 198, 199, 247, 260, 263
 Szczepkowski Andrzej 118, 119
 Szczublewski Józef 103, 263
 Szekspir William — zob. Shakespeare William
 Szempruch Jolanta 244, 263
 Szkudlarek Tomasz 135, 260
 Sztompka Paweł 8, 133, 263
 Szulżycka Alina 137, 257
 Szwankowski Eugeniusz 95, 263
 Szyfman Arnold 102, 105, 112
 Szykowski Marian 84
 Szymański Mirosław J. 132, 141, 260, 263
 Szyszkowska Maria 135, 136, 264

- Śmiałowski Igor 152, 264
 Śpiewak Paweł 136, 257, 263
 Świątkiewicz Wojciech 22, 264
 Świdorski Jan 103, 118

 Tagore Rabindranath 36
 Taille Jean de la 58
 Tatarkiewicz Władysław 23, 24, 264
 Tespis 44
 Toeplitz Krzysztof T. 252, 264
 Tołstoj Lew 25
 Tomaszewski Henryk 113, 128, 216, 217, 223
 Tomaszuk Piotr 225
 Touraine Alain 252
 Turner Lowell 138, 264
 Tyszką Jan 127, 264

 Udalska Eleonora 11, 117, 215, 216, 218, 220, 222, 223, 225, 227, 232, 264
 Urbański Robert 183, 264

 Vincent Mark 234
 Voltaire 70

 Wallerstein Immanuel 131, 264
 Warlikowski Krzysztof 127
 Warren Roland L. 171, 264
 Wawrzyńczak Aneta 237, 238, 262
 Węgrzyn Jan 229
 Wierciński Edmund 111, 112, 124
 Wierzbicki Zbigniew 145, 264
 Wilk Teresa 12, 71, 92, 94, 106, 122, 125, 126, 129, 151, 168, 168, 173, 176, 182, 187, 192, 194, 196, 197, 200, 202, 237, 242, 246, 247, 258, 264
 Williams Raymond 8, 10
 Windakiewicz Stanisław 84
 Witkacy — zob. Stanisław Ignacy Witkiewicz
 Witkiewicz Stanisław Ignacy 108, 115, 121, 196, 214, 225
 Witruwiusz 57
 Władysław IV 91
 Włodarczyk Ewa 18, 19, 264
 Wnuk-Lipiński Edmund 130, 137, 264, 265
 Wojacek Rafał 233
 Wojciech Przemysław 181
 Wojnar Irena 10, 245, 265
 Wojtyła Karol — zob. Jan Paweł II, papież
 Wołoszyn Stefan 13
 Wołkajko Czesław 113
 Woszczerowicz Jacek 113
 Wójcicki Kazimierz W. 84
 Wójcińska Agnieszka 250, 265
 Wroczyński Ryszard 242, 262
 Wu-ti 37
 Wybicki Józef 95, 96
 Wyrobkowska-Delawska W. 242, 262
 Wyspiański Stanisław 103, 124, 247

 Zabłocki Wojciech 95
 Zagajewski Adam 233
 Zapasiewicz Zbigniew 118
 Zapolska Gabriela 102, 103
 Zeami Motokiyo 40
 Zelwerowicz Aleksander 102, 107, 113, 225
 Zinserling Anna 148, 259
 Ziółkowski J. 144, 265
 Znaniński Florian 9, 10, 17, 19, 106, 136, 142, 144, 146, 184, 241, 256, 265
 Zola Émile 73
 Zygmunt August 89
 Zygmunt III 91

 Żardecki Wiesław 14, 15, 265
 Żeleński-Boy Tadeusz 103
 Żeromska Estera 43, 265
 Żmij-Zielińska Danuta 30, 255

Teresa Wilk

The Presence of Theatre Art in Everyday Social Life New Areas of Interest for Social Pedagogy

Summary

The book shows the presence and engagement of theatre art in everyday social life. In order to display the constant presence of theatre and theatrical activities in everyday perspective, it presents – broadly – the constitution of theatre art, both in international space and in Poland. The orientation towards a widespread presence and availability of theatre in every historical period became the incentive towards presenting its role in social practices in the context of social pedagogy. It is an attempt to present the possibilities of employing art in the area of pedagogical tasks.

Presenting the beginnings, the institutionalization and the development of theatre in different geographical regions in a historical perspective sought to illustrate the constant presence of theatrical activities in the history of mankind.

Based on source materials, it was purposeful to show that this art form developed from the specific needs of past generations as a form of expression, manifesting feelings, a method of communication, and a form of fulfilling the needs of recreation and leisure. With time, theatre fulfilled increasingly larger social, educational, and emotional-aesthetic roles. While performing those functions, it became an important instrument in social practices: processes of education and upbringing of the younger generations, shaping and experiencing reality, and finally – nurturing moral attitudes and values.

It is worth remembering that from the very beginning, theatrical authors and creators referenced everyday human existence in their texts, utilizing both positive attitudes, experiences and situations, as well as negative, problematic phenomena, which demonstrated frailties and flaws of the human nature.

Modern dramatic arts substantiate that this topical inclination has not drastically changed throughout the ages; only forms of presentation and means of expression have altered.

The work particularly spotlights social-theatrical activities at this time of transformation, and most of all – a time of numerous social conflicts, shortages, and existential and emotional problems. The specificity of theatre – of theatre art – and its permanent curiosity of the surrounding social reality caused the reciprocity (intermingling) of theatre and society to become the norm. This in turn has and still does imply a range of tasks and functions theatre can and admittedly does serve for the society and within its boundaries.

This current of activities includes classical, alternative, and amateur troupes, showing that theater (even in its classical form) does not lose its ideas, formulas, and artistry, engaging itself in creating positive images, as well as “correcting”/accentuating negative phenomena in everyday social space through its works, subject matter, form, and presentation venues. Thus, theatre art, as well as quasi-theatrical activities become a form of prophylaxis and compensation, a basic task of social pedagogy.

In summary, the contents of this work indicates that through established, basic artistic functions, but also social and educational ones, theatre can and does become a partner for activities of social pedagogy.

Teresa Wilk

La présence de l'art théâtral dans le quotidien de la vie sociale
De nouveaux domaines d'intérêt pour la pédagogie sociale

Résumé

Le livre montre la présence et l'engagement de l'art théâtral dans la vie sociale quotidienne. Dans le but d'illustrer une présence permanente du théâtre/ des activités théâtrales dans la perspective du quotidien, l'auteur a présenté en esquisse la constitution de l'art théâtral, de même au niveau international, qu'en Pologne. L'orientation sur une présence/ accessibilité courante du théâtre dans chaque époque historique est devenue un prétexte de présenter son rôle dans la pratique sociale dans le contexte de la pédagogie sociale. C'est une tentative de démontrer des possibilités d'appliquer l'art dans le domaine des tâches pédagogiques.

La présentation dans une perspective historique des débuts, l'institutionnalisation et le développement du théâtre dans de différents espaces géographiques, a été orientée sur l'illustration d'une présence et d'un accompagnement permanents de l'activité théâtrale dans l'histoire de l'homme. L'auteur se sert délibérément des documents sources, pour prouver que ce domaine d'art est « émergé » des besoins concrets des générations précédentes, comme forme d'expression des sentiments, un moyen de communication et une façon de satisfaire des besoins dans le domaine de récréation et de loisirs. Pas à pas, le théâtre assurait de plus en plus de fonctions sociales, éducatives et émotionnelles – esthétiques. En réalisant ces fonctions, il devenait un instrument important de la pratique sociale : dans les processus d'éducation de jeunes générations, d'instruction et d'expérience de la réalité, de formation des attitudes morales et de valeurs.

Il convient de rappeler que dès le début du développement de ce domaine d'art les auteurs et les créateurs cherchaient la source de leurs textes/ écrits dans le quotidien de l'existence humaine dont l'objet était de même des attitudes, des expériences et des situations positives, que des phénomènes négatifs et problématiques, dévoilant des vices et des défauts de la nature humaine.

L'orientation thématique mentionnée, comme le prouvent des pièces de théâtre contemporaines, n'a pas principalement changé dans la perspective

des siècles passés. Les formes de présentation et des moyens d'expression seuls ont changé.

Un accent particulier est mis sur la présentation de l'activité théâtrale-sociale, à l'époque contemporaine des transformations et, avant tout, des conflits sociaux, des manques, des problèmes existentiels et émotionnels. La spécificité du théâtre – de l'art théâtral – une curiosité permanente de la réalité sociale qui l'entoure, font que la réciprocité (l'acquitté) du théâtre et de la société sont devenues une certaine norme. Ceci à son tour, au passé aussi bien qu'à présent, implique un nombre de tâches et de fonctions que le théâtre peut et indiscutablement réalise envers la société et son espace.

Dans cette perspective, l'auteur examine également des troupes classiques, alternatives et d'amateurs, en montrant que le théâtre, même classique, ne perd rien de son idée, sa formule, son art, en s'engageant à travers la création, des sujets abordés, la forme et le lieu de leur présentation, dans la construction des images positives et la « correction » / accentuation des phénomènes négatifs dans l'espace public quotidien.

Ainsi l'art théâtral, tout comme des actes quasi théâtraux, devient une forme de prévention et de compensation, des tâches principales de la pédagogie sociale.

En somme, la teneur de ce texte démontre que le théâtre, à travers la réalisation de ses fonctions artistiques fixées et primordiales, mais aussi socio-éducatives, peut / devient un partenaire de la pédagogie sociale en action.

Redaktor
Małgorzata Pogłódek

Projektant okładki
Aleksandra Gaździcka

Redaktor techniczny
Barbara Arenhövel

Korektor
Magdalena Białek

Łamanie
Marek Zagniński

Copyright © 2015 by
Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego
Wszelkie prawa zastrzeżone

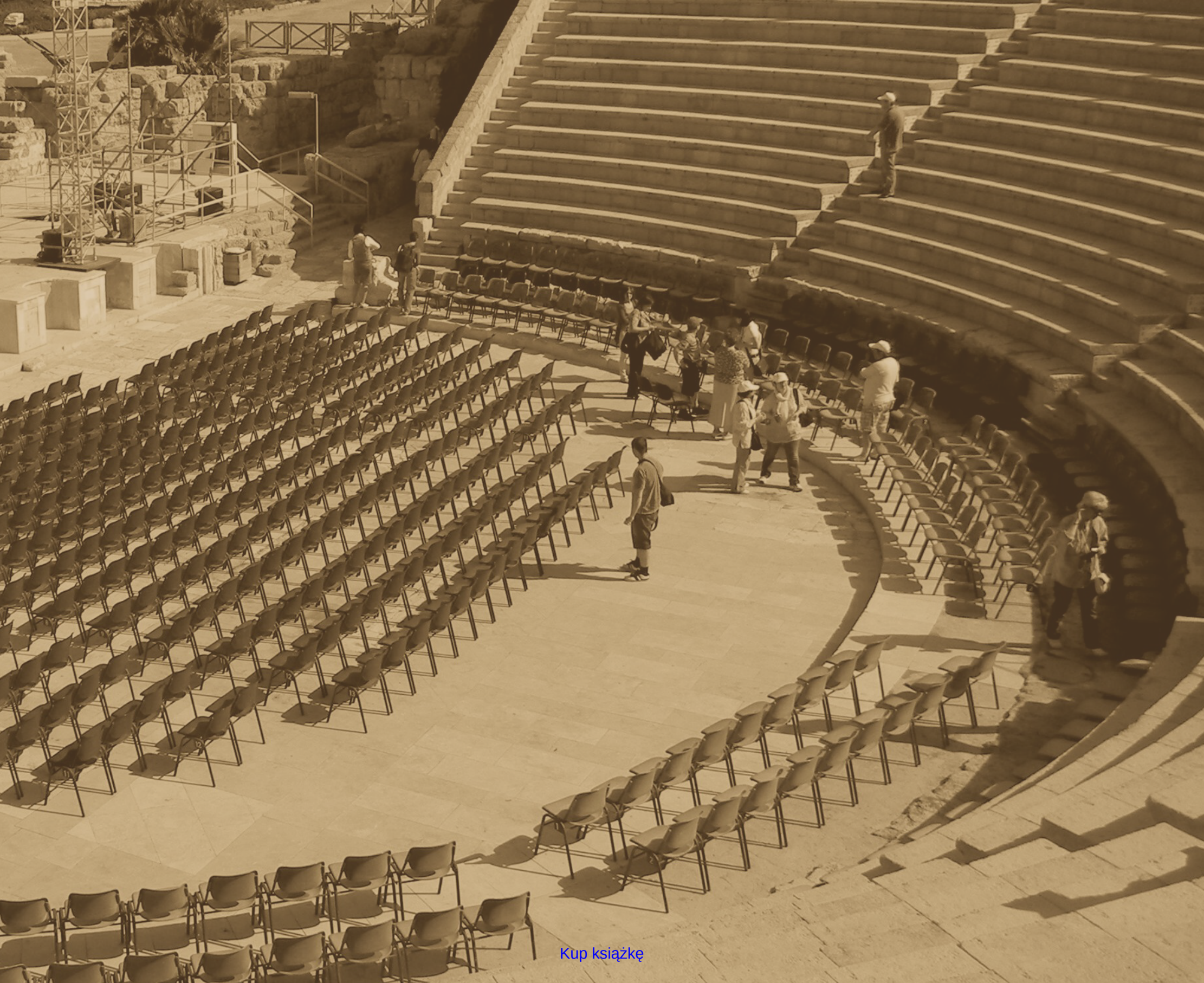
ISSN 0208-6336
ISBN 978-83-8012-368-7
(wersja drukowana)
ISBN 978-83-8012-369-4
(wersja elektroniczna)

Wydawca
Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego
ul. Bankowa 12B, 40-007 Katowice
www.wydawnictwo.us.edu.pl
e-mail: wydawus@us.edu.pl

Wydanie I. Ark. druk. 17,5. Ark wyd. 19,5.
Papier offset. kl. III, 90 g. Cena 34 zł (+ VAT)

Druk i oprawa: „TOTEM.COM.PL Sp. z o.o.” Sp.K.
ul. Jacewska 89, 88-100 Inowrocław

[Kup książkę](#)

Teresa Wilk

Obecność sztuki teatralnej...

Więcej o książce

CENA 34 ZŁ | ISSN 0208-6336
(+ VAT) | ISBN 978-83-8012-369-4
[Kup książkę](#)

